

[Kirkegaard.]

betydning for tilsvarende eller beslægtede forhold, som kan opstå andre steder i landet.

På institutioner eller virksomheder, hvor mange mennesker skal arbejde sammen — man kan tænke sig et universitet, et hospital, en landbohøjskole, en atomforsøgsstation, måske en lufthavn eller et teater så stort som vort eget kongelige eller bare en mere almindelig, større eller mindre virksomhed, der drives på privat basis — må viljen til samarbejde være til stede og pligten respekteres. I modsat fald bliver resultaterne for ringe; i sværere tilfælde bliver atmosfæren måske ligefrem uudholdelig for mange mennesker.

Det er altid en alvorlig sag at bede en betroet medarbejder flytte, men det kan blive nødvendigt også af hensyn til andre medarbejdere, og det er klart, at det altid må blive arbejdsgiverens sag og ansvar, at det sker på lovlig vis og med tilstrækkelig begrundelse. Det kan tænkes, at medarbejderen alligevel føler sig forurettet, og vedkommende kan så gå til domstolene og få sagen endeligt afgjort. Det er den vej, der står åben for os alle, når en uoverensstemmelse ikke kan løses i mindelighed ved en fornuftig forhandling mellem parterne, og det lægger jeg megen vægt på.

Vi er i den heldige situation her i landet, at måske ingen anden offentlig institution nyder så stor anseelse og tillid i befolkningen som netop vort retsvæsen. Når retten har talt, når en dom er afsagt, har vi næsten alle indtryk af eller i hvert fald en følelse af, at det ikke er menneskelig muligt at komme ret og billighed nærmere. Så stor en tillid er der til vore domstole, og det er godt det samme. Jeg vil for mit vedkommende nødtigt have rokket ved det tillidsforhold. Derfor vil jeg længst muligt fastholde, at det er folketingsretten, der giver lovene, men det er domstolene, der dømmer.

Med de synspunkter, som jeg her har fremsat som baggrund, er jeg nødt til at sige, at jeg ikke kan støtte det fremsatte lovforslag, men jeg skylder tillige at oplyse, at der formentlig ikke er hel enighed om det i den gruppe, på hvis vegne jeg taler her.

Skræppenborg-Nielsen: Det er min opfattelse, og jeg tror, den deles af langt de

fleste, at der i al almindelighed på vore sygehuse og andre helbredelsesinstitutioner udføres et knusende godt stykke arbejde til gavn for vore syge, og sådan ikke alene bør det være, men sådan skal det naturligvis også være. De sygdomsbekæmpende institutioner, der findes her i landet, og i denne forbindelse tænker jeg først og fremmest på vore sygehuse og hospitaler, er sammenlagt en meget stor arbejdsplads på godt og ondt som alle andre arbejdspladser, og næppe ret mange, der vil tænke sig om, vil forlange, at det arbejde, der nu engang skal udføres på vore sygehuse og hospitaler, altid kan være fejlfrit, for læger, sygeplejersker og andre, der har med dette arbejde at gøre, er også kun mennesker. Næppe ret mange vil heller forlange, at det samarbejde, der er en nødvendig forudsætning for, at alt skal gå godt til gavn for patienterne, altid kan være lydefrit.

Baggrunden for det af det ærede medlem hr. Axel Kristensen fremsatte lovforslag er en bekræftelse på, dels at det rent lægelige arbejde ved et par afdelinger under Odense amts og bys sygehus ikke synes at have været helt forsvarligt, dels at samarbejdet ved de samme afdelinger langt fra synes at have været tilfredsstillende. Det siger sig selv, at ledelsen for et sygehus, når den bliver bekendt med, dels at de lægelige forhold ikke er, som de burde være, dels at samarbejdet på nogle afdelinger langt fra er godt, ikke alene har ret, men simpelt hen pligt til at få forholdene undersøgt og bragt i orden og få den eller dem, der har ansvaret for de uheldige forhold, sat på plads og eventuelt fjernet.

I det omhandlede tilfælde har sygehusbestyrelsen i Odense følt sig foranlediget til at afskedige en læge i chefstilling; og som alle ved, har denne afskedigelse medført en del uro, fordi der er nogle, der mener, at sagen ikke har været undersøgt til bunds, og at den pågældende læge derfor er afskediget med urette.

Formålet med det lovforslag, vi behandler, er at få folketingsretten til at nedsætte et undersøgelsesudvalg netop for at få sagen undersøgt til bunds. Efter det sidst fremkomne i sagen er der i hvert fald efter min mening næppe tvivl om, at sagen ikke er undersøgt til bunds, og spørgsmålet er så, om det er folketingsretten som sådant, der skal